

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Diuitiarum execratio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

flagrans. Pulsat ianuam, aperitur. Prima vox fuit, *Et ubinam est frater?* Mirantur genitores quæstionis nouitatem. Instat illa: *negant illi, nescij, quid sibi puella velit.* Rogat denuò filia, *ubi frater?* neq; enim rem sibi iam notam certamq; vel negandam, vel vltro, per iocum dissimulandam. Aiunt illam deliria loqui, nihil enim sibi de fratre constare. Enimuerò, ait, fratrem meum adesse scio, qui mihi heri, tali hora, tali loco, tali habitu oris & vestis, tali denique statura, in campis obuiam factus est. Fateor, multùm mutatus ab illo, qui à nobis discessit, nec mihi quidem amplius agnoscendus, nisi sese natalitio brachij signo ostenso prodidisset, dixissetq; rectà ad parentes diuersurum. Dixisses fulmine caelesti percussos, ita ad hunc filia sermonem expalluerunt obstupueruntq; miserandi parentes. Facti enim conscientia exhorrescentes capillos de capite euulserunt, sibiq; ipsis, ob immane parricidium, intolerabiles visi, inconsolabilibus lamentis, domum, urbem, caelum impleverunt, optantes nullum unquam aurum, in mundo extitisse. Et quamuis iudicis poenam meruissent, ipsi tamen intemperijs agitati, carnificem prauenerunt, vindicesque manus in se conuertuerunt. Tota itaque ea die pater, in tristitia, inedia, ac desperatione transacta, nocte proxima, urbem solus absque arbitro egressus, è publico se ciuitatis patibulo suspendit, vt è sublimi loco altius ad Tartara descenderet; mater autem eodem, quo pridie filij fauces iugulauerat, cultro etiam suum guttur dissecuit; filia, inter tria cadauera, aurum, cupiditatem, & diuitias detestante. Ac ne historia hæc vim vetustate perdat, contigit ea nostro sæculo, anno scilicet 1618. die 15. Maij. In qua Mundus videt auri vim, qua non solum, spe adeundæ hereditatis, filij rapiuntur ad necandos parentes, sed ipsi quoque parentes præcipitantur, vt natos suos è viujs auferant, quibus vitam dederunt. O mater crudelis, & senior Medea! ò noua Progne, quæ, Deo vindicante, Ityn ipsa suum concidit! & prolem, quam vtero texerat, nunc ingesta terra occultauit, ignara quid faceret. Adeò cæcos & amentes facit aurum; adeò scit, adeò furit.

Quid. lib. 6.
Metam.

VI.
S. Chryl. tom.
9. homil.
Cum Sarta-
rians,

Diuine Chrysostronus ait: *Fugitiue diuitie sunt, ab hoc in illum transientes, atq; utinam transissent solum, non etiam occidissent: nam præterquam quod deserunt, etiam gladio tradunt, & in barathrum pertrahunt.*

grahunt; eò quòd sunt periculosa proditrices; & cum his potissimum bellum gerunt, à quibus amantur; ingrata sunt, fugitiua, homicide, crudelēs, implacabiles, bestia incurabiles, precipitium vndequaque praruptum, scopulis assiduis plena, & fluctibus; & mare innumeris ventis agitatum; tyranni acerbè imperantes, domina quouis barbaro seuiorēs, inimica irreconciliabiles, hostes implacabiles, & qua numquam erga eos, à quibus possidentur, remittunt similitatem. At non ita pauperes, qua quidem est tutum asyllum, portus tranquillus, perpetua securitas, delitia pericalorum expertes, voluptas sincera, vita turbationum mesia, vita fluctuum ignara, copia inexpugnabilis, Philosophia parens, frenum intemperantia, supplicij sublatio, radix modestia. Quare igitur hanc fugientes, illas amatu? illas hostes, illas homicidas bestia quamis seniores?

Quæ cum ita sint, num Christus nimium dixit, quando diuitias spinis comparauit? Spinæ sepiunt rosas, & pungunt eos, qui florem volunt carpere. Collige aurum, & scabies aculeum. Inter spinas & vepres, viperæ, colubri, bufones nidulantur, & omnis generis animalia venenata: inter diuitias ò quæ non sunt venena, quæ non crimina? quæ fraudes, quæ furta, quæ insidiæ? quæ cædes, quæ spoliationes? E spinis rident rosæ, nitent lilia, quæ nisi summâ cautelâ non leguntur; aculei enim vndique, velut hastæ porriguntur, adhærent vestibus, & si non lædunt manum, saltem metu terrent: è diuitijs multa commoda percipi possunt, sed magna opus est attentione, incredibili vigilantia; certè neque curæ defunt, neque sollicitudines, vbicumque sunt diuitiæ. Quod in parabola diuitis, qui plurimum fructum collegit, à Christo Domino est manifestatum. Ille enim, cum interdum magno labore multa congregasset, noctu somni & quietis expertus, secum tacitus dicebat: *Quid faciam?* Anxij vtique verba hæc sunt. Opes illum dormire non sinebant. Et quid mirum? Si enim diuitiæ spinæ sunt, quis super spinas dormire potest? Nimirum vel idcirco Deus opes spinis cingit, vt sentiat earum amator, quid ambiat; & agnitâ benigni monitoris manu, dicat: *Quoniam die ac nocte grauata est super me manus tua: conuersus sum in arumna mea, dum configitur spina.* Et quamuis nonnulli diuites diu non sentiant aculeum diuitiarum; tamen illæ, quemadmodum spinæ, in fine desinunt in cuspidem, qua

VII.

Luc. 8. 14.

Luc. 12. 72.

Psal. 31. 4.